

Full diocesà

11 de setembre del 2016

p4 –Pelegrinatge diocesà a Polònia

p5 –La Mare de Déu de Queralt visita Berga i el Berguedà

Implantació d'un nou catecisme

L'episcopat català ha aprovat el decret d'implantació del catecisme *Testimonis del Senyor*, que, a partir del proper 1 de setembre, és el catecisme oficial per a la iniciació a la vida cristiana dels nois i noies a partir d'onze anys, a les deu diòcesis catalanes. La presentació del catecisme es va fer al Seminari Conciliar de Barcelona el 30 de juny durant les XIV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya. Aquest nou catecisme prossegueix el treball de renovació dels catecismes locals encoratjat pel Catecisme de l'Església Catòlica, fou aprovat primàriament per la Conferència Episcopal Espanyola i després obtingué el reconeixement de la Seu Apostòlica.

Diuen els bisbes en el decret: «Inspirat en els grans moments de la Vetlla Pasqual, ajuda els catequitzands a créi-

xer més en la fe en Jesucrist, a assaborir la gràcia ja rebuda en els sagraments, a incorporar-se més plenament a la missió de l'Església i a viure com a deixebles i testimonis del Senyor. Aprofundeix els continguts del primer catecisme, *Jesús és el Senyor*, i és el text de referència per a la preparació per a rebre el sagrament de la Confirmació.»

També afirmen que lliuren el catecisme «als seus primers destinataris, els nois i noies que volen conèixer, estimar i esdevenir deixebles de Jesucrist; a les famílies, transmissores de la fe i esglésies domèstiques, per a l'acompanyament en l'educació de la fe dels seus fills; als rectors i animadors de la catequesi en les parròquies; als consagrats i a les institucions catòliques, per a la seva missió en l'àmbit educatiu; i als catequistes que l'utilitzaran, com a document de la fe en la catequesi».

«Us asseguro que al cel hi haurà més alegria per un sol pecador convertit...»

Diumenge XXIV de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meva indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

(32,7-11.13-14)

Salm responsorial

Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.
(Salm 50)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

(1,12-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les norantanou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.» I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

(15,1-32)

«Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei...»

Veniu, celebrem-ho...

Josep Molist i Rifà, prev.

En el conjunt dels textos bíblics d'aquest diumenge hi trobem la tipologia que caracteritza la pregària cristiana: la intercessió de Moisès (primera lectura), la petició de perdó del salmista (*Miserere*) i l'acció de gràcies de sant Pau (lectura de l'apòstol). En el passat, la impaciència havia conduït el poble jueu a la idolatria. El vedell d'or podria haver estat el pedestal de la divinitat pagana de les tempestes. El present —Crist— porta al retrobament dels qui «van a la seva».

En aquest sentit, les paràboles són, ja en si mateixes, un esdeveniment narratiu en la imaginació dels qui les escolten. I, de fet, Jesús mateix es converteix en la «paràbola» del Regne de Déu.

El vincle que uneix els dos relats parabòlics de l'evangeli d'avui es troba en la seva conclusió («Veniu, celebrem-ho»), il·lustrada per la celebració festiva que conclou la tercera narració, la del fill pròdig. Aquesta expressió-invitoria podria haver estat presa de l'àmbit litúrgic, perquè la celebració litúrgico-festiva sempre és amarada d'agraïment. Més encara quan el cor de l'home ferit es deixa «re-acollir» per aquell que no l'ha deixat mai d'estimar. Aleshores, l'agraïment esdevé l'expressió més genuïna del guariment d'aquella fragilitat inconscient dels homes i de llur experiència psico-afectiva en el moment en què són restituïts a la dignitat baptismal (significada per l'anell i el vestit nou imposats al fill petit). Aquest és el motiu pel qual l'alegria més gran es troba —paradoxalment— en el guany de l'u per cent. Perquè el Regne de Déu no es regeix per criteris estadístics ni econòmics.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

—El Santíssim Nom de Maria
—Beat Miró de Tagamanent (s.XII)
1 Corintis 11,17-26.33 / Salm 39 / Lluc 7,1-10

13 dimarts

—Sant Joan Crisòstom, bisbe (347-407)
—Sant Amat, abat (565-c.630)
1 Corintis 12,12-14.27-31a / Salm 99 / Lluc 7,11-17

14 dimecres

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nombres 21,4b-9 / Salm 77 / Joan 3,13-17

15 dijous

—La Mare de Déu dels Dolors
—Sant Emili, màrtir (*304)
1 Corintis 15,1-11 / Salm 117 / Joan 19,25-27

16 divendres

—Sant Corneli, papa (251-253) i Sant Cebrià, bisbe (249-258) màrtirs
1 Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3

17 dissabte

—Sant Robert Bel·larmino, bisbe i doctor de l'Església (1542-1621)
—Santa Ariadna, verge. (s.III)
—Dedicació de la Catedral de Vic
1 Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55 / Lluc 8,4-15

18 diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

—Sant Josep de Cupertino, prevere
—Sant Ferriol, màrtir (s.IV)
Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1 Timoteu 2,1-8 / Lluc 16,1-13

La imatge

Pompeo Batoni. Kunsthistorisches Museum (Àustria)

El retorn del fill pròdig (1773).

Déu vol fer-nos participar de la seva pròpia vida, ens reconeix com a fills, ens estima i vol el nostre bé. Pecar és posar resistència a l'amor de Déu, és fugir de la casa del Pare, és abdicar de la condició de fills, és rebutjar els altres fills, és fer mal i fer-nos mal. Jesús ens fa saber que, malgrat el nostre pecat, el Pare continua estimant-nos i ens espera amb els braços oberts per fer-nos retrobar la nostra dignitat de fills.

Pelegrinatge diocesà a Polònia seguint les petjades de Joan Pau II

Mònica i Josep - Delegació de Pastoral de Pelegrinatges

Del 22 al 29 d'agost va tenir lloc el pelegrinatge diocesà a Polònia. El dilluns 22 un grup de quaranta-dos pelegrins, acompanyats espiritualment per Mn. Lluís Tollar, van sortir en direcció a Cracòvia per a seguir durant uns dies les petjades de Joan Pau II.

Sempre acompanyats per una guia polonesa, el dimarts van visitar el santuari de la Divina Misericòrdia, on està enterrada santa Faustina Kowalska. Allí, una religiosa de la congregació els va explicar algunes anècdotes de la vida de la santa i del santuari i va respondre a les seves preguntes. A la tarda van visitar el nucli antic de la ciutat, la catedral on sant Joan Pau II va ser ordenat bisbe i el barri jueu.

La següent visita, el dimecres, fou al santuari de Kalwaria Zebrzydowska, el segon més important de Polònia, dedicat especialment a la Passió de Jesús i a la vida de Maria. Després de visitar aquest santuari, la pròxima parada fou Wadowice, el poble natal de sant Joan Pau II, on van visitar l'església en què va ser batejat i la casa on va néixer, convertida en museu. A la tarda es van dirigir a Wieliczka, on hi ha les famoses mines de sal, declarades Patrimoni de la Humanitat per la Unesco.

L'endemà van visitar el camp d'extermini nazi d'Auschwitz,

on van poder veure la cel·la on va morir sant Maximilià M. Kolbe i visitar el Museu de l'Holocaust, que els va deixar molt impressionats. A la tarda es van dirigir a Zakopane, la capital hivernal de Polònia. Es van allotjar en una residència en què havia pernoctat també Joan Pau II i varen poder pregar en la seva bonica capella.

El matí del dia següent el destinaren a gaudir d'un descens en barques pel riu Dunajec, així com d'un ascens en telefèric a la muntanya Gubalowka, des d'on contemplaren unes magnífiques vistes de les muntanyes Tatra. A continuació van visitar el santuari de la Mare de Déu de Fàtima, construït en agraïment per haver salvat la vida de Joan Pau II després de l'atemptat del 13 de maig de 1981.

No podia faltar-hi una visita al santuari de Jasna Góra, on hi ha la verge negra de Czestochowa, la més venerada de Polònia. L'últim destí del pelegrinatge va ser Varsòvia, la capital del país, on van visitar el nucli antic, la catedral, el palau reial, els jardins Chopin i la tomba del beat P. Jerzy Popiełuszko. Tot i que la previsió no era gaire favorable, van gaudir de molt bon temps durant tota la setmana. L'escalf dels cors, però, no el va proporcionar el sol sinó l'ambient de germanor, pregària i il·lusió que va regnar durant els vuits dies que va durar el romiatge.

La Mare de Déu de Queralt baixa del seu santuari i visita el Berguedà

Montserrat Coll

Amb motiu del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt, el dia 27 d'agost, una gran multitud de berguedans van rebre la Mare de Déu de Queralt a la plaça de la Creu, al carrer Major i a la plaça de Sant Pere.

La Mare de Déu va arribar acompanyada pel capellà custodi del santuari, Mn. Ramon Barniol, i els capitans de la Gala. A la plaça de la Creu també l'esperaven el gremi de Sant Eloi i les comparses de la Patum, que, juntament amb els músics, autoritats locals i comarcals, com també els ciutadans, la van acompanyar en processó fins a la plaça de Sant Pere.

Allà una quarantena de músics de la banda de l'Escola Municipal de Música de Berga i corals de Berga i de la comarca van interpretar «Verge Gentil», de Mn. Marià Miró; l'«Himne de la Coronació», d'Antoni Ribera, i l'«Ave Maria», de Mn. Pere Tuyet.

Fou un moment emotiu, com quan la imatge va entrar dins l'església parroquial de Santa Eulàlia, on Mn. Joan Casals i Cubinsà, vicari general del bisbat, va presidir la celebració religiosa de benvinguda, acompanyat de Mn. Marc Majà, rector de Berga, i Mn. Ramon Barniol.

Els dies 29 i 30 d'agost, la Mare de Déu va recórrer diferents viles de la comarca, sempre acompanyada per Mn.

Barniol i els capitans de la Gala. El dilluns la rebé el poble d'Avià, on l'esperaven els gegants, la banda de Música, la coral, la gent gran, els membres del Consell Pastoral i Mn. Ramon Viladés, que va celebrar l'eucaristia. A la tarda, la Mare de Déu de Queralt va arribar a Cal Rosal, on també va ser rebuda amb aplaudiments i molta alegria. Els veïns li van donar la benvinguda a l'interior de l'església parroquial de Sant Antoni, on Mn. Viladés va dirigir la novena a Santa Maria de Queralt i el besamans.

El dimarts al matí va visitar Vilada, on fou rebuda a la capella de la Mare de Déu de Fàtima. Mn. Josep M. Vila va fer la celebració religiosa. Després va continuar fins a Montclar, on Mn. Josep M. Sancliments va presidir la celebració, que va acabar amb el Virolai.

A la tarda, fou el torn de Casserres, on també amb Mn. Sancliments la van rebre amb tots els honors. Tot seguit, la Mare de Déu visità Gironella, primer l'església de la residència Sant Roc i després l'església parroquial; cal destacar la gran processó que tingué lloc pels carrers de Gironella, encapçalada per Mn. Lluís Ruiz. L'última vila que va visitar el dimarts fou Puig-reig, que li va donar la benvinguda amb una traca valenciana i, tot seguit, dins l'església Mn. Josep Solà va presidir la celebració.

La mística dels pioners de l'art abstracte (II). Franz Marc i «Der Blaue Reiter»

Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat

El millor amic de Kandinsky era Franz Marc (1880-1916), que va morir jove a Verdun al front de guerra. De jove volgué ser sacerdot i estudià filosofia i teologia. Tot seguit s'entusiasmà per la literatura romàntica alemanya i per la pintura de Caspar David Friedrich. En 1900 decideix de ser pintor, però al darrere de tots els passos de la seva vida i de la seva pintura sempre hi haurà l'afany d'una recerca espiritual, empeltada amb els ideals de l'antic romanticisme germànic amarat de panteisme. En 1906 féu una estada, acompanyat del seu germà Paul, als monestirs ortodoxos del Mont Athos. Després visità París i quedà corprès per la pintura de Van Gogh, Gauguin, Picasso, Matisse i de tota l'escola fauvista. Ja cap a 1906, Franz Marc pren els animals com a tema principal de la seva pintura, més que no els éssers humans, puix que l'artista cercava la manifestació més genuïna de la natura i trobava que la mirada i les actituds dels animals la reflecteixen millor que els humans, desnaturalitzats com estan per la cultura. D'acord amb el pensament romàntic alemany, Franz Marc està convençut que l'artista només pot arribar a l'espiritualitat mitjançant la natura en el seu estat més pur.

En 1910 va establir una gran amistat amb August Macke i Vassily Kandinsky, amb els quals va fundar la publica-

ció *Der Blaue Reiter* (El Genet Blau), que es va convertir en l'òrgan programàtic del naixent moviment expressionista alemany, aleshores amarat d'una sensibilitat espiritual que confinava amb el misticisme. En un article que titulava *Els béns espirituals*, Franz Marc denunciava «el desinterès general dels homes pels béns espirituals» i afegia, tot referint-se a Cézanne i al Greco: «Les seves obres marquen als ulls de la contemporaneïtat una nova era en la pintura. Tots dos sentien en la seva *Weltbild* (cosmovisió) la construcció mística interior, que constitueix el principal problema de la generació actual.» En el prospecte de subscripció a l'*Almanach der Blaue Reiter* Marc escrivia: «Davant les obres noves, tenim la impressió d'estar submergits dins un somni i d'escoltar els cavalls de l'Apocalipsi cavalcant pels aires.» Com el seu amic Kandinsky, Franz Marc estava convençut de viure apocalípticament la fi d'una era que s'enfonsa i l'albada d'una altra marcada per l'espiritualitat, una espiritualitat que ell sent al marge de les religions, que considera productes de l'era caducada.

La lluita entre aquests dos mons es manifesta també en l'art; escrivia: «Aquest és el moment d'una lluita gran entre l'art nou que malda per desbancar el vell. La batalla sembla desigual, però caldrà tenir en compte que a la fi mai no guanya la

força sinó el poder de les idees.» El conflicte és inherent a la vida, el món de l'art es mou quan és sotraguejat per la novetat que qüestiona el gust imperant. «Allò que avui us sembla rar, demà serà natural i ordinari», és un altre aforisme repetit sovint per Franz Marc. Seguint de prop la teoria referent al simbolisme dels colors que havia llançat Kandinsky, Marc se la fa seva però hi afegeix una dinàmica de lluita. Escrivia en 1910 en una carta al seu amic August Mache: «El blau és el principi masculí, mixt i espiritual. El groc és el femení, suau, alegre i sensual. El vermell és la matèria, brutal i pesada. Cal combatre sempre el color vermell i vèncer-lo amb els altres dos colors.»

Franz Marc va viure poc, però la seva pintura va experimentar una evolució que altres pintors només fan en el transcurs de diverses dècades. La seva primera etapa va ser totalment figurativa, subsidiària del post-impressionisme francès, que a poc a poc es decanta cap al cubisme amb la fragmentació de plànols entre els quals treuen el cap els animals. Lentament la complexitat constructiva acaba tenint més interès que no la presència animal i, gairebé sense adonar-se'n,

Franz Marc es troba fent pintura abstracta, impulsat pel deler de soltar amarres. Ho confessa el mateix artista: «Un altre instint se m'ha endut lluny dels animals envers l'abstracció, que m'excita molt més.»

El nom del grup *Der Blaue Reiter* no era pas casual ni arbitrari. El cavall era l'animal predilecte de Franz Marc, en el qual veia l'expressió més elegant de la força vital de la natura, i el blau... el color blau era el color de les veritats filosòfiques i metafísiques que poden rebre els noms més variats com «el dia», «Déu», «la voluntat humana» o «el coneixement de l'Esperit». En contraposició al moviment artístic coetani *Der Brücke* (El Pont), que es volia materialista i sensual, *Der Blaue Reiter* era intel·lectual i místic, amb tendència manifesta vers l'abstracció, amant dels mites i dels arquetips, fascinat per l'energia còsmica que aquests artistes identifiquen amb la divina. Els tres *Genets Blaus* (Kandinsky, Macke i Franz Marc) amb la seva pintura i els seus escrits propugnaven una espiritualitat molt especial que consistia en una mena d'unió mística entre la seva interioritat personal i l'exterioritat de la vida animal i de la vida còsmica.

El llibre

Madre Teresa

J.L. Gonzalez - J.N. Playfoot

Editorial San Pablo

199 pàgines

Preu: 12,25 euros

Els autors d'aquesta obra ofereixen al lector una àmplia recopilació d'anècdotes viscudes per la Mare Teresa de Calcuta, canonitzada el passat 5 de setembre, en el transcurs de molts anys al costat dels pobres més pobres.

Darrere de cada anècdota hi ha una mica més que el simple record, ja que cada passatge en la vida de la Mare Teresa és un fidel reflex de la seva vida interior. Abans de cada relat, a més, hi ha una breu frase de la santa, relacionada d'alguna manera amb l'anècdota que acompanya, cosa que ofereix la possibilitat d'anar coneixent el seu pensament.

El resultat final és una obra que permet descobrir com va viure i va actuar Teresa de Calcuta, i celebrar la santedat d'una dona que va descobrir Déu en els pobres.

Som-hi tots!

Xavier Novell, bisbe de Solsona

En aquesta Diada, les dues principals associacions civils independentistes convoquen de nou una gran manifestació de suport al full de ruta per a assolir la independència. Milers de ciutadans d'aquesta diòcesi participaran especialment a les manifestacions de Berga i de Lleida.

Fa un any, en les eleccions al Parlament convocades per a dur a terme el referèndum d'autodeterminació que el Tribunal Constitucional va prohibir, fou escollida una majoria parlamentària independentista. Junts pel Sí i la CUP pactaren un full de ruta cap a la independència i l'inauguren amb una decisió solemne del Parlament.

Aquest camí cap a la república catalana té una primera fase, que sembla que culminarà la propera tardor, que consisteix en: preparar i aprovar les lleis del procés constituent, de la seguretat social i de la hisenda pública; equipar l'administració de la Generalitat amb les estructures d'un Estat i promoure un procés de participació ciutadana en l'elaboració de la futura Constitució.

Us explico tot això per a demanar-vos, tant si sou partidaris com contraris a la independència, que us interesseu per aquest darrer punt: pel procés de participació ciutadana en l'elaboració de la nova Constitució.

El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, llevat d'una crisi definitiva de l'acord parlamentari vigent, tiraran endavant el full de ruta que vertebrava la legislatura. La independència arribarà si el 51% dels vots del referèndum sobre la Constitució són favorables. Aquesta norma fonamental, un cop aprovada, ho serà de tots i, per tant, convé que aplegui els mínims de convivència comuns i drets individuals i col·lectius majoritaris per a la ciutadania.

Aquesta Constitució pot definir un Estat que defensi els drets i les oportunitats de tots els ciutadans, especialment dels més vulnerables, o apostar per un sistema que fomenti les desigualtats. Aquesta norma fonamental pot ser respectuosa amb el fet religiós i amb la tradició cristiana de Catalunya o bé lesionar la llibertat religiosa i la presència pública i social de l'Església catòlica. Aquesta Constitució pot respectar i garantir el dret dels pares a l'educació religiosa i moral dels seus fills o limitar-lo, especialment en l'àmbit escolar. Aquest document marc pot respectar el dret fonamental a la vida des de la seva concepció fins a la seva mort natural o bé emparar uns "drets" individuals que hi atempten. Aquesta Constitució pot respectar la identitat sexual natural de cada persona o, influïda per la ideologia de gènere, consagrar legalment la lliure i reversible decisió de cada individu sobre el propi gènere.

Els catòlics no podem pensar que el procés participatiu a partir del qual el Parlament de Catalunya elaborarà la Constitució no va amb nosaltres. Som un col·lectiu rellevant, amb una comprensió de la persona, de la societat i del bé comú important i necessària perquè la futura Constitució sigui el marc de convivència de tots.

Som-hi, doncs! Animo tots els fidels laics que participeu activament en aquest procés i estudeu la doctrina social de l'Església perquè les vostres aportacions siguin coherents amb la fe que professem.

